

ISRAEL 60 år, 11 maj 2008 i Sto Synagoga

Lena Posner-Körösi

1936 lämnade en 19-årig kvinna vid namn Ilse, Berlin för att tillsammans med en grupp unga tyska judar resa till Palestina. Kvar i Berlin fanns hennes syster Lilly, deras kusin och många andra släktingar.

Ilse fann sig tillrätta nordöst om Haifa där hon tillsammans med andra ungdomar arbetade för det som kom att bli kibbutz Kfar Hamaccabi. Det var också där Ilse träffade sin blivande man. 1940 föddes deras första barn.

Idag är Ilse 92 år gammal.

Hon lever kvar på kibbutzen, och av hennes tre barn bor 2 på kibbutz och en på moshav.

Ilse, som i Israel heter Ruth, är min fars kusin, och hennes tre barn är mina sysslingar.

Av hennes stora släkt i Tyskland lyckades bara en syster överleva, gömd i Berlin under hela kriget, och hennes kusin, min far, som kom med barntransport till Sverige 1939. Övriga släktingar deporterades och mördades av nazisterna.

Under min uppväxt tänkte jag ibland på hur stor släkt jag hade haft om alla hade gjort som Ruth och flyttat till Palestina. Hade farmor och farfar överlevt? Alla fastrar och mostrar? Och deras barn och barnbarn ...

Eller hade engelsmännen skickat dem tillbaka?

Israel har alltid haft en särskild betydelse för mig.

Under min uppväxt lyssnade mamma och pappa alltid på nyheterna på radio. Och så fort Israel nämndes hyschades det ljudligt så att vi barn skulle vara tysta.

Jag minns mina föräldrars oro och upprördhet 1967 när Israel anfölls och hotades till sin existens. Telefonen till Israel gick varm, och när de inte lyckades få tag på släkten, ringde de vänner här hemma. De var tvungna att prata om sin oro. Under min uppväxt blev det tyvärr alltför många sådana telefonsamtal.

Idag, 2008 firar Israel 60 år.

Men tyvärr har inte nyhetssändningarna från och om Israel tystnat.

Vi hör fortfarande rapportering om hur människor i regionen mördar och mördas, hur det som ena stunden inger hopp om fred, nästa minut byts känslorna till förtvivlan över nya självmordsbombningar.

Vi kan tycka vad vi vill om Israels regering, vi kan kritisera dess politik; landets medborgare kan i nästa väl rösta på andra politiker. Det finns två arabiska partier representerade i Knesset. Kvinnor sitter i de högsta beslutande organen, såväl i Knesset, inom domstolsväsendet och i näringslivet. Homosexuella i Israel fick tidigt samma juridiska rättigheter som övrig befolkning, till och med långt före de allra flesta länder i Västvärlden, inklusive Sverige. Är inte dessa fakta något som borde påpekas och lyftas fram som ett föredöme?

Det råder frihet i Israel – yttrandefrihet, religionsfrihet, åsiktsfrihet.

Det är den stora skillnaden mellan Israel och dess grannar, en skillnad som ofta glöms bort i debatten!

Att Israel omges av diktaturer och envåldshärskare glöms tyvärr alltför ofta i debatten när politiker och opinionsbildare uttalar sig om konflikten i Mellanöstern.

Att Israel alltjämt lever med hot om utplåning tycks inte heller alltid påverka omvärldens syn på staten Israel och dess politiska val.

Det är detta demokratiska och till sin existens hotade Israel som vi judar i Sverige och resten av världen solidariserar och känner samhörighet med.

I Judiska Församlingens stadgar - första paragrafen - står det

att "JF skall värna om förbundenheten med det judiska folket och staten Israel.... "

Vi tar inte ställning för eller emot en särskild regering, men för oss judar är det en självklarhet att stödja den judiska statens rätt att existera inom säkra och erkända gränser.

Israel är vår historiska, religiösa och kulturella vagga. Men också vår nutid och framtid.

Idag firar vi att staten Israel fyller 60 år. Låt oss samtidigt hoppas och önska att även palestinierna om några år kan fira födelsedagar för sin stat som lever i fred med den judiska staten.

Ett stort Mazal Tov till Israel och dess folk!